

ჯიშკარიანი საქართველოს წინააღმდეგ

(Jishkariani v. Georgia)

საჩივარი № 18925/09

20 სექტემბერი, 2018 წელი

ფაქტები: მომჩივანი, მარიამ ჯიშკარიანი, ეროვნებით ქართველია, რომელიც დაიბადა 1965 წელს და ცხოვრობს თბილისში. ის ფსიქიატრი და ამასთანავე არასამთავრობო ორგანიზაციის დირექტორია. აღნიშნული არასამთავრობო ორგანიზაცია მუშაობს წამების მსხვერპლთა რეაბილიტაციაზე. 2003 წელს მომჩივანმა შექმნა რეაბილიტაციის პროექტი თბილისის ციხის პატიმრებისთვის. მოგვიანებით ის გახდა იუსტიციის მინისტრის მიერ დაარსებული ციხის მონიტორინგის საბჭოს წევრი.

2005 წელს იუსტიციის მინისტრმა ქ-ნი ჯიშკარიანი დაადანაშაულა თანხის სანაცვლოდ პატიმრებისთვის სამედიცინო დასკვნების შედგენაში, რომლის მეშვეობით ჯანმრთელი პატიმრები ციხის საავადმყოფოებში გადაყავდათ. მინისტრმა აღნიშნული განცხადებები გააკეთა ტელევიზიითა და ბეჭდური მედიის საშუალებით.

ქ-ნმა ჯიშკარიანმა ცილისწამებისთვის მინისტრის წინააღმდეგ სამოქალაქო სარჩელი აღძრა. სასამართლოებმა აღნიშნეს, რომ მომჩივნის წინააღმდეგ სახელმწიფო ორგანოებს გამოძიება არასდროს უწარმოებიათ და მინისტრის ბრალდებები „შესაძლოა მცდარ ფაქტებს შეიცავდეს“. მიუხედავად ამისა, 2006 წელს სასამართლოებმა მომჩივნის სარჩელი არ დააკმაყოფილეს და დაადგინეს, რომ მინისტრის მიერ გამოთქმული ბრალდებები წარმოადგენდა პირად მოსაზრებას, რაც გამოითქვა უმნიშვნელოვანეს საკითხზე საზოგადოებაში მიმდინარე დისკუსიის დროს და შესაბამისად, ის ჯდება კონვენციის მე-10 მუხლით გათვალისწინებული დასაშვები კრიტიკის ფარგლებში. სასამართლოებმა განაცხადეს, რომ დასაშვები კრიტიკის ფარგლები უფრო ფართო იყო ქ-ნ ჯიშკარიანთან მიმართებით, რადგან ის საჯარო პირს წარმოადგენდა. უფრო მეტიც, სასამართლოებმა მიიჩნიეს, რომ მინისტრმა, საკითხთან დაკავშირებით შიდა გამოძიების ჩატარების გზით, გამოიჩინა ძალისხმევა, რათა დაედგინა მისი განცხადებების სიზუსტე.

საბოლოოდ, 2008 წელს უზენაესმა სასამართლომ ქ-ნი ჯიშკარიანის საჩივარი დაუშვებლად ცნო.

კონვენციის მე-8 მუხლზე დაყრდნობით (პირადი და ოჯახური ცხოვრების დაცულობის უფლება), მომჩივანი ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს წინაშე დავობდა, რომ ეროვნულმა სასამართლოებმა ვერ უზრუნველყვეს მისი რეპუტაციის დაცვა.

მხარეთა არგუმენტები:

მომჩივანი ამტკიცებდა, რომ მინისტრმა მას საჯაროდ დასდო ბრალი დანაშაულებრივი საქმიანობის განხორციელებაში, მიუხედავად იმისა, რომ არც განცხადების გაკეთების დროს და არც შემდეგ ეტაპზე, მას არ ჰქონდა ამის დამადასტურებელი ფაქტობრივი საფუძველი. მან განაცხადა, რომ საკითხთან დაკავშირებით შიდა გამოძიების ჩატარება განცხადების გაკეთებამდე მცირე დროით ადრე, გამოძიების შედეგების დალოდების გარეშე, ვერ მიიჩნეოდა ინფორმაციის დასაზუსტებლად საჭირო გულისხმიერების ვალდებულების შესრულებად.

მომჩივანმა დამატებით განაცხადა, რომ ეროვნული სასამართლოების უარი, დაეცვა მისი - როგორც ფსიქიატრის, რეპუტაცია დაუსაბუთებელი ბრალდებებისგან, რომელიც მომდინარეობდა მაღალი თანამდებობის პირისგან, წარმოადგენდა კონვენციის მე-8 მუხლით გათვალისწინებული რეპუტაციის უფლების დარღვევას.

მთავრობამ განაცხადა, რომ მომჩივნის რეპუტაციის უფლებაში ჩარევა, თუ მას საერთოდ ჰქონდა ადგილი, არ იყო იმ ხასიათის, რომ კონვენციის მე-8 მუხლის დაცვის ფარგლებში მოხვედრილიყო. მთავრობამ აღნიშნა, რომ მინისტრის განცხადებები გაკეთდა საჯარო დებატების კონტექსტში, რომელიც ეხებოდა სასჯელალსრულების სისტემაში სამედიცინო მენეჯმენტს და მომჩივანი მონაწილეობდა აღნიშნულ დებატებში, სადაც მან საჯაროდ უპასუხა მინისტრის ბრალდებებს. მთავრობა იმეორებდა ეროვნული სასამართლოების დასკვნებს, რომ აპლიკანტი სასჯელალსრულების დაწესებულებაში განხორციელებული საქმიანობიდან გამომდინარე წარმოადგენდა საჯარო პირს და, შესაბამისად, მის მიმართ დასაშვები კრიტიკის ფარგლები უფრო ფართო იყო.

მთავრობის მოსაზრებით, ეროვნულმა სასამართლოებმა მართებულად გამოიყენეს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტული სამართალი, როდესაც ადგენდნენ ბალანსს კონვენციის მე-8 მუხლით გათვალისწინებულ მომჩივნის რეპუტაციის უფლებასა და მინისტრის გამოხატვის თავისუფლებისა და

მნიშვნელოვან საკითხზე საზოგადოებისთვის ინფორმაციის მიწოდების უფლებას შორის. მოპასუხე მთავრობა დამატებით იმეორებდა, რომ სახელმწიფოებისთვის მიკუთვნებული შეფასების ფართო ზღვრის გათვალისწინებით, ეროვნულ სასამართლოებს ჰქონდათ ექსკლუზიური კომპეტენცია, რათა დაედგინათ ბალანსი კონვენციით გათვალისწინებულ გამოხატვის თავისუფლებასა და პირადი ცხოვრების უფლებას შორის. გარდა ამისა, ცილისწამების დეკრიმინალიზაციის გათვალისწინებით, ეროვნულ დონეზე საკანონმდებლო ცვლილება იხრებოდა გამოხატვის თავისუფლების სასარგებლოდ.

სასამართლოს შეფასება

ა) ზოგადი პრინციპები

სასამართლო იმეორებს იმ პრინციპებს, რომლებიც კონვენციის მე-8 მუხლით უზრუნველყოფილი რეპუტაციის უფლების მიმართ პრეცედენტული სამართლით დაადგინა. იმისათვის, რომ გამოყენებულ იქნას მე-8 მუხლი, თავდასხმამ პირის რეპუტაციაზე სიმძიმის განსაზღვრულ ხარისხს უნდა მიაღწიოს და იმ ფორმით უნდა განხორციელდეს, რომ ზიანი მიაყენოს პირის პირადი ცხოვრების დაცულობის უფლებით სარგებლობას. იმ საქმეებში, რომლებიც ეხებოდა დანაშაულებრივი საქმიანობის ბრალდებას სტრასბურგის სასამართლომ ასევე მხედველობაში მიიღო ის გარემოება, რომ კონვენციის მე-6 მუხლის მე-2 პარაგრაფის მიხედვით, ყველა, ვისაც ბრალად ედება სისხლის სამართლის დანაშაულის ჩადენა, ითვლება უდანაშაულოდ მანამ, სანამ მისი ბრალეულობა დამტკიცდება კანონის შესაბამისად.

კონვენციის მე-8 მუხლთან შესაბამისობის უზრუნველსაყოფად გამოსაყენებელი საშუალებები ხელშემკვრელი სახელმწიფოს თავისუფალი შეფასების ფარგლებში ჯდება და დამოკიდებულია იმაზე თუ რა სახის ვალდებულება ეკისრება სახელმწიფოს - პოზიტიური თუ ნეგატიური. ანალოგიურად, კონვენციის მე-10 მუხლის მიხედვით, კონვენციის წევრ სახელმწიფოებს აქვთ თავისუფალი შეფასების გარკვეული ფარგლები, როდესაც აფასებენ არის თუ არა საჭირო ან რა მოცულობით ამ მუხლით უზრუნველყოფილ გამოხატვის თავისუფლებაში ჩარევა.

მსგავსი ტიპის საქმეებზე მთავარ განსახილველ საკითხს წარმოადგენს, დაიცვა თუ არა სახელმწიფომ, კონვენციის მე-8 მუხლით გათვალისწინებული პოზიტიური ვალდებულებების კონტექსტში, სამართლიანი ბალანსი პირის რეპუტაციის უფლებასა და მე-10 მუხლით გარანტირებული მეორე მხარის გამოხატვის თავისუფლებას შორის. იმ საქმეებში, სადაც საჭიროა პირადი ცხოვრების

დაცულობის უფლების დაბალანსება გამოხატვის თავისუფლებასთან, საჩივრის შედეგი არ უნდა განსხვავდებოდეს იმის მიხედვით, ის წარდგენილი იქნა კონვენციის მე-8 თუ მე-10 მუხლის საფუძველზე. მართლაც, აღნიშნული უფლებები თანაბარ პატივისცემას იმსახურებს. ამრიგად, შეფასების ფარგლები თეორიულად ორივე შემთხვევაში იგივე უნდა იყოს.

ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო ერთმანეთისგან განასხვავებს ფაქტის შემცველ განცხადებასა და შეფასებით მსჯელობას. ფაქტის არსებობის დადასტურება შესაძლებელია, მაშინ როდესაც შეფასებითი მსჯელობის ნამდვილობა შეუძლებელია მტკიცების საგანი იყოს. შეფასების ნამდვილობის დამტკიცების მოთხოვნის შესრულება შეუძლებელია და ის არღვევს თავად გამოხატვის თავისუფლების არსს, რაც კონვენციის მე-10 მუხლით გათვალისწინებული უფლების ფუნდამენტური ნაწილია. თუმცა, მაშინაც კი, როცა განცხადება შეფასებით მსჯელობად არის მიჩნეული, უნდა არსებობდეს ასეთი შეფასების საკმარისი „ფაქტობრივი საფუძველი“, წინააღმდეგ შემთხვევაში შეფასება შეიძლება გასცდეს პრივილეგიით დაცულ ზღვარს და „გადაჭარბებულად“ იქნას მიჩნეული. განცხადების კლასიფიკაცია ფაქტად ან შეფასებით მსჯელობად, პირველ რიგში, ეროვნული ხელისუფლების, კერძოდ, ეროვნული სასამართლოს კომპეტენციას მიეკუთვნება. თუმცა, ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ შეიძლება საჭიროდ მიიჩნიოს, თვითონ შეაფასოს სადავო განცხადებები.

საზედამხედველო ფუნქციების განხორციელებისას სტრასბურგის სასამართლოს ამოცანას არ წარმოადგენს ეროვნული სასამართლოების ჩანაცვლება, არამედ, მთლიანი საქმის გარემოებების გათვალისწინებით, ის იხილავს ამ უკანასკნელთა მიერ კომპეტენციის ფარგლებში მიღებული გადაწყვეტილებების თავსებადობას კონვენციის დებულებებთან.

სასამართლომ დაადგინა სხვადასხვა კრიტერიუმები, რომლებიც ამ ორ უფლებას შორის სამართლიანი ბალანსის უზრუნველყოფის მიზნით ფასდება. მოცემული საქმის გარემოებებში, სტრასბურგის სასამართლო სათანადოდ მიიჩნევს განიხილოს ქვემოთ მოცემული კრიტერიუმები: ის წვლილი, რომელიც სადავო განცხადებამ საზოგადოებრივი ინტერესის მქონე საკითხებზე დებატებში შეიტანა; იმ პირის საზოგადოებრივი ცნობადობის ხარისხი, ვისაც სადავო განცხადება ეხებოდა და მისი ქმედებები განცხადების გამოქვეყნებამდე; განცხადების საგანი, შინაარსი, ფორმა და შედეგები; აგრეთვე, რა გზით იქნა მოპოვებული განცხადებაში გაჟღერებული ინფორმაცია და რამდენად სარწმუნო იყო ის.

ბ) აღნიშნული პრინციპების საქმესთან მისადაგება

(i) მინისტრის განცხადებებიდან გამომდინარე ბრალდებებთან სიმძიმე

მინისტრის მიერ საჯაროდ გაჟღერებული მკაფიო ინსინუაციები, რომ მომჩივანი, სამინისტროს სამედიცინო დეპარტამენტის დირექტორთან ერთად, ჩართული იყო თანხის სანაცვლოდ პატიმრებისთვის მცდარი სამედიცინო დასკვნების შედგენაში და მის წინააღმდეგ მიმდინარეობდა გამოძიება, მძიმე ხასიათის იყო. აღნიშნული განცხადებები ტოვებდა შთაბეჭდილებას, რომ მომჩივანმა ჩაიდინა დანაშაული და ისინი გავლენას იქონიებდა მისი, როგორც სამედიცინო პროფესიონალისა და სამოქალაქო საზოგადოების აქტიური წარმომადგენლის, რეპუტაციაზე. შესაბამისად, ბრალდებებმა მიაღწიეს სერიოზულობის სავალდებულო დონეს, ვინაიდან მათ შეეძლოთ კონვენციის მე-8 მუხლით გათვალისწინებული რეპუტაციისთვის ზიანის მიყენება.

(ii) საზოგადოებრივი ინტერესის მქონე საკითხებზე დებატებში წვლილის შეტანა

სტრასბურგის სასამართლო იზიარებს ეროვნული სასამართლოების შეფასებას, რომ იმ პერიოდში საზოგადოებრივი ინტერესის მქონე მნიშვნელოვან საკითხზე დებატები მიმდინარეობდა. 2005 წლის 10 სექტემბრის ინციდენტმა და კიდევ ერთმა ეპიზოდმა, როდესაც სავარაუდოდ სამედიცინო მკურნალობის არარსებობის გამო გარდაიცვალა პატიმარი, გამოიწვია დისკუსია იმასთან დაკავშირებით შესაბამისი ინსტიტუტები სათანადოდ მართავდნენ თუ არა სასჯელსრულების დაწესებულებებსა და მათ სამედიცინო მომსახურებებს. პატიმართა უსაფრთხოება, ჯანმრთელობა და კეთილდღეობა, აგრეთვე მათი დროული ჰოსპიტალიზაცია წარმოადგენს ისეთ საკითხებს, რომლებიც საზოგადოებაზე გავლენას ახდენს იმდენად, რომ შეიძლება ინტერესი გამოიწვიოს მასში და მოიზიდოს ფართო მედია გაშუქება. წინამდებარე საქმის გარემოებებში, განცხადებები, რომლებიც მიზნად ისახავდა ციხეებში სამედიცინო მომსახურებების მენეჯმენტის შესაძლო ხარვეზების გაშუქებას ამ საკითხზე საჯარო დებატების ნაწილი იყო.

(iii) რამდენად ცნობილი იყო მომჩივანი, მისი ქმედებები სადავო განცხადებების გავრცელებამდე და რა იყო განცხადებების საგანი

სასამართლო აღნიშნავს, რომ მომჩივანი, როგორც ფსიქიკური ჯანმრთელობის სფეროში მომუშავე პროფესიონალი და სამოქალაქო საზოგადოების აქტიური წევრი, ისევე როგორც ციხეში პატიმართა რეაბილიტაციის პროექტზე პასუხისმგებელი პირი და პატიმართა ფსიქიკური ჯანმრთელობის კვლევისა და მონიტორინგის კომისიის წევრი, ეროვნულმა სასამართლოებმა სიტყვისა და გამოხატვის თავისუფლების შესახებ კანონის მიზნებისთვის მიიჩნია არა კერძო, არამედ საჯარო პირად.

დებატები და სადავო განცხადებები ეხებოდა არა მომჩივნის პირად ცხოვრებას, არამედ მის საქმიანობას ზემოაღნიშნულ სფეროში. მომჩივნის პოზიციისა და ციხეში მისი საქმიანობის გათვალისწინებით, რაც მოიცავს პატიმართა სამედიცინო შეფასებას, სასამართლო ვერ ხედავს რაიმე მიზეზს, რათა არ გაიზიაროს ეროვნული სასამართლოს დასკვნები იმასთან დაკავშირებით, რომ მომჩივანი წარმოადგენდა საჯარო პირს და, შესაბამისად, მის მიმართ, კერძო პირებთან შედარებით, დასაშვები კრიტიკის ფარგლები უფრო ფართო იყო.

(iv) განცხადებების შინაარსი, ფორმა და შედეგები

სტრასბურგის სასამართლომ უკვე აღნიშნა, რომ მინისტრის ბრალდებები მძიმე ხასიათის იყო და ტოვებდა შთაბეჭდილებას, რომ მომჩივანმა ჩაიდინა დანაშაული. თუმცა, ეროვნულმა სასამართლოებმა დაასკვნეს, რომ გაკეთებული განცხადებები წარმოადგენდა მინისტრის მოსაზრებას, რომელიც მიზნად ისახავდა წვლილი შეეტანა საზოგადოებრივი ინტერესის მქონე საკითხებზე დებატებში და ამდენად ის შეწყნარებული უნდა ყოფილიყო მომჩივნის მიერ. ეროვნულმა სასამართლოებმა დაადგინეს, რომ გასაჩივრებული განცხადებები წარმოადგენდა შეფასებით მსჯელობას და ის არ იყო გადაჭარბებული. მიუხედავად ამისა, არცერთ სასამართლოს არ შეუფასებია როგორ შეიძლებოდა შეფასებითი მსჯელობა ყოფილიყო ფაქტობრივი ბრალდება კონკრეტული პირის წინააღმდეგ და მას წვლილი შეეტანა საჯარო ინტერესის მქონე დებატებში.

წინამდებარე საქმის გარემოებებში, სტრასბურგის სასამართლოს მომჩივნის წინააღმდეგ გაჟღერებული ბრალდებები შეფასებით მსჯელობად რომც მიეჩნია, სასამართლო იმეორებს, რომ დადგენილი პრეცედენტული სამართლის მიხედვით, მაშინაც კი, როდესაც განცხადება წარმოადგენს შეფასებით მსჯელობას უნდა არსებობდეს მისი დამადასტურებელი საკმარისი ფაქტობრივი საფუძველი, წინააღმდეგ შემთხვევაში ის მიიჩნევა გადაჭარბებულად.

შესაბამისად, ევროპული სასამართლო მიიჩნევს, რომ მინისტრის მიერ გაკეთებულ განცხადებებს, მისი პოზიციიდან გამომდინარე, განსაკუთრებული მნიშვნელობა

ჰქონდა და საზოგადოების მხრიდან ნდობას იმსახურებდა. აღნიშნული გარემოება ადასტურებს მათი ნამდვილობის დაზუსტების საჭიროებას.

(v) ინფორმაციის მოპოვების მეთოდი და მისი სიზუსტე

მინისტრი დავობდა, რომ 2005 წლის 10 სექტემბრის ინციდენტის მონაწილე პატიმარი, რომელიც მომჩივნის სამედიცინო დასკვნის საფუძველზე ციხის საავადმყოფოში გადაიყვანეს, ფაქტობრივად ჯანმრთელი იყო და მომჩივანი არ იყო უფლებამოსილი პატიმართა ჯანმრთელობის შესახებ ჟურნალში ჩანაწერები გაეკეთებინა. მან ასევე განაცხადა, რომ მომჩივანი ჩართული იყო ჯანმრთელი პატიმრების მიმართ მცდარი სამედიცინო დასკვნების შედგენის კორუფციულ სქემაში, რათა ეს უკანასკნელები თანხის სანაცვლოდ ციხის საავადმყოფოში გადაეყვანათ.

რაც შეეხება პირველ ელემენტს, ეროვნულმა სასამართლოებმა არ უპასუხეს მომჩივნის არგუმენტს, რომ აღნიშნულ პატიმართან მიმართებით სამედიცინო დოკუმენტაცია ცხადყოფდა, რომ მას აწუხებდა ჯანმრთელობასთან დაკავშირებული სხვადასხვა პრობლემა. სტრასბურგის სასამართლო აღნიშნავს, რომ მართალია, 2005 წლის 10 სექტემბრის ინციდენტის მონაწილე პატიმარი ციხის საავადმყოფოში გადაყვანილ იქნა მომჩივნის სამედიცინო შეფასების საფუძველზე, თუმცა სამინისტროს გენერალური ინსპექციის დასკვნა, რომელიც სადავო განცხადებების გაკეთების შემდეგ გამოიცა, ადასტურებდა მომჩივნის განცხადებას, რომ აღნიშნულ პატიმარს ნამდვილად ჰქონდა ჯანმრთელობასთან დაკავშირებული სერიოზული, მათ შორის ფსიქიკური პრობლემები და თავის ტრავმა.

რაც შეეხება მომჩივნის კომპეტენციას შესაბამის ჟურნალში პატიმართა ჯანმრთელობასთან დაკავშირებით ჩანაწერების გაკეთების შესახებ, ეროვნულ სასამართლოებს ამ საკითხთან დაკავშირებით დასკვნა არ გაუკეთებიათ.

თუმცა, თუნდაც დავუშვათ, რომ მინისტრის ბრალდების მეორე ელემენტი სინამდვილეს შეესაბამებოდა, მინისტრის განცხადების მთავარ ასპექტს წარმოადგენდა და მომჩივნის მიერ დაწყებული სამოქალაქო სამართალწარმოება ეხებოდა მინისტრის ბრალდების მესამე ელემენტს, სახელდობრ, იმ მძიმე ბრალდების ნამდვილობას, რომ მომჩივანი თანხის სანაცვლოდ მცდარ სამედიცინო დასკვნებს ადგენდა და ჯანმრთელ პატიმრებს ციხის საავადმყოფოში ათავსებდა.

ამასთან დაკავშირებით, ეროვნულმა სასამართლოებმა აღნიშნეს, რომ მომჩივნის მიმართ სახელმწიფო ორგანოებს გამოძიება არასდროს უწარმოებიათ და მინისტრის

ბრალდებები „შესაძლოა შეიცავდეს მცდარ ფაქტებს“. გარდა ამისა, 2005 წლის 10 სექტემბრის ინციდენტთან დაკავშირებით გახსნილი გამოძიება, რომელიც, როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, ნაწილობრივ ეხებოდა სამინისტროს სამედიცინო დეპარტამენტში კორუფციასა და არასწორ მენეჯმენტს, შეწყდა დანაშაულის არარსებობის გამო. აქედან გამომდინარე, მინისტრის ბრალდებებს, სტრასბურგის სასამართლოს ისინი შეფასებით მსჯელობად რომც მიეჩნია, აკლდა საკმარისი ფაქტობრივი საფუძველი. თუმცა, ეროვნულმა სასამართლო ხელისუფლებამ მიიჩნია, რომ მინისტრმა საკითხთან დაკავშირებით შიდა გამოძიების ჩატარების გზით გამოიჩინა ძალისხმევა, რათა განცხადებების გაკეთებამდე დაეზუსტებინა ინფორმაციის ნამდვილობა.

პასუხგასაცემი რჩება შემდეგი საკითხი - გამოიჩინა თუ არა მინისტრმა გულისხმიერება, როდესაც ცდილობდა მის მიერ გავრცელებული ინფორმაციის ნამდვილობის დაზუსტებას. მომჩივნის საქმეზე ეროვნული სასამართლოების მიერ გამოყენებული ეროვნული კანონმდებლობა მტკიცების ტვირთს აკისრებდა არა მინისტრს, არამედ მომჩივანს, რათა დაედასტურებინა არამხოლოდ მის წინააღმდეგ გაჟღერებული ბრალდებების სიცრუე და მის მიერ განცდილი ზიანი, არამედ აგრეთვე ის, რომ მინისტრმა გამოიჩინა აშკარა და უხეში დაუდევრობა, როდესაც გაავრცელა ბრალდებები, რომლებიც არ იყო სხვაგვარად გამყარებული.

კონვენციის მე-10 და მე-8 მუხლებით გათვალისწინებული უფლებებისა და თავისუფლებების დაბალანსებისას სტრასბურგის სასამართლოს მიერ დადგენილი პრინციპების გათვალისწინებით, სასამართლო ვერ გაიზიარებს ეროვნული სასამართლოების დასკვნას, რომ მინისტრმა გამოიჩინა გულისხმიერება, როდესაც ეცადა დაედგინა მის მიერ გაკეთებული განცხადებების ნამდვილობა ან მომჩივანმა ვერ შეძლო მინისტრის მხრიდან გულისხმიერების ნაკლებობის დემონსტრაცია. მართალია, მინისტრმა ჩაატარა შიდა გამოძიება, თუმცა ის არ დაელოდა მის დასრულებას. მას ასევე არ გააჩნდა მომჩივნის წინააღმდეგ სხვა დაზუსტებული ინფორმაცია. შესაბამისად, გამოძიების ჩატარება, მისი შედეგების დალოდების გარეშე, ვერ მიიჩნევა იმგვარი ძალისხმევის გამოვლინებად, რაც საჭიროა გულისხმიერების სტანდარტის დასაკმაყოფილებლად.

სასამართლო ამასთან დაკავშირებით იმეორებს შემდეგს: კონვენცია არ შეიძლება განიმარტოს იმგვარად, თითქოს ის მოითხოვს პირებისგან, კონვენციის მე-8 მუხლით გათვალისწინებული უფლებების კონტექსტში, შეიწყნარონ მათ მიმართ საჯაროდ გაჟღერებული სისხლისსამართლებრივი ბრალდებები მთავრობის წარმომადგენლების მიერ, რომელთაგანაც საზოგადოება მოელის, რომ ფლობენ

დადასტურებულ ინფორმაციას აღნიშნულ ბრალდებებთან დაკავშირებით და როდესაც ასეთი განცხადებები არ არის გამყარებული ფაქტებით.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, სტრასბურგის სასამართლო ვერ დარწმუნდა, რომ ეროვნული სასამართლოების მიერ მინისტრის გამოხატვის თავისუფლების უზრუნველსაყოფად წარმოდგენილი მიზეზები გადაწონიდა მომჩივნის რეპუტაციის დაცვის უფლებას. ამრიგად, სტრასბურგის სასამართლო მიიჩნევს, რომ ეროვნულმა სასამართლოებმა ვერ დაიცვა სამართლიანი ბალანსი შეპირისპირებულ უფლებებს შორის.

დასკვნა: შესაბამისად, წინამდებარე საქმეზე ადგილი ჰქონდა კონვენციის მე-8 მუხლის დარღვევას.